

Ve státě, kde vládne kabát,
respektuje se dělnická strana.
Hraje se na čest,
opovrhuje se cigánama.
Nealko v klubech stojí víc než pivo,
kde sleva v tescu pro lidi znamená víc než život.

Kde láska, klidně může trvat hodinu/dvě,
kde děti až teprve na piku objevujou svět.
Kam se češi vrací z anglie bez liber a s přízvukem,
kde je fotbal víc než rodina. Tam to stejně milujem.
Zároveň nenávidíme, když se smějem při hymně,
milujem děti. Nechceme jim platit výživné.
Dívej se na něj. Na menšiny ukazujem prstem,
k vlastnímu prahu nám pořád chybí koště.

Závist, úspěch, úsměv.
Růst je nemožný, když nám stále chybí krůček.
Ani né do nebe. Častokrát spíš do sebe.
Kdo hraje podstivě, tak to vždycky odsere.
Kdyby nebyl hokej a trofej, tak není hrdost.
Kdyby nebylo pivo tak snad čechy nejsou místo ...
kde chceš strávit svůj život a zemřít.
Je tu drahý benzín.
Policajti dementní a v restauracích draho.
Každá vesnice má chuť srovnávat se s Prahou.
Čech volí pravou, levou. Nechodí, nevolí.
Čechovi nevoní volit voly.
Všichni jsou lakomí a hladoví.
Přitom v každé domácnosti je DVD, plazmovka a myčka nádobí.
A taky hádky, sračky, večery při svíčkách a sliby.
Rasismus, nevěra. Všem pořád něco chybí.

Spousta labelů, ale žádný názor.
Texty a v nich prázdno.
Každý si usere a hned o tom píše na blog.
Lidi si nehledají hudbu, ale hudba lidi.
A díky tomu je start cílem muzikantových vidin.
Michal David baví davy.
S playbackem zlatý slavík.
Modlím se aby Eva s Vaškem další desku nevydali.
Nezavidíme! My máme svoje publikum.
Jsme češi. Děláme českou muziku.